

Када је пре годину и по дана један судски извршитељ пошао да изврши пресуду Врховног суда, испречио му се владика јужнобанатски, Никанор и поручио му да је СПЦ јача од Врховног суда, а да је Врховни суд млађи од Цркве [\[1\]](#). Будући да се око владике окупило и мноштво свештеника и нешто народа, судска одлука није ни до данас извршена. Био је то спор око неког станарског права, или права на неку имовину. Све у свему, нит` мањег повода, нит` јачих речи. Али до дана данашњег, колико нам је познато, та одлука Врховног суда није спроведена, а списак институција, установа и појединаца који су од суда "старији и јачи" све је дужи. Да поменемо и Чедомира Јовановића који је 2001. године рекао: "Каква год одлука Савезног уставног суда била, ми ћемо у зависности од интереса грађана креирати своју будућу политику"

[\[2\]](#)

. Нагласак је, рекло би се, на оној личној заменици у првом лицу множине. Од тад, или још раније, од суђења Брозу у Бомбашком процесу 1928, када се он позивао на „суд сопствене партије“, тај нагласак селио се само са првог лица једнине, на прво лице множине, или обратно.

Седам деценија касније, тужилац за организовани криминал Миљко Радисављевић најавио је да ће саслушати Војислава Коштуницу, Горана Петровића и Зорана Мијатовића у оквиру преткривичног поступка у вези са испитивањем политичке позадине атентата на Зорана Ћинђића [\[3\]](#). Могао је тужилац да им уручи позиве, а не говори ништа, али би се опет, као и овако, од свега направила сензација, а медији би доносили пресуде и бројали године робије позванима. Истовремено, исти

медији већ осам година спекулишту и разрађују којекакве сценарије, што сами, што уз асистенцију заинтересованих центара моћи и сваковрсне политичке конкуренције, баш о позадини атентата. Рекло би се да свако од тих актера има неки свој рачун и своју математику. Како год, у Коштуничином присуству, са конференције за новинаре Тужилаштву је из ДСС-а поручено да му се исти неће одазвати, и да с њим нема о чему да се дивани.

Након тога, унисоно су академици Ћосић, Бећковић и Чавошки, као дугогодишњи

чланови Одбора за одбрану слободе мисли и изражавања поручили: "Осуђујемо као недостојан чин покушај да се Војислав Коштуница повеже са убиством премијера Зорана Ћинђића. На овај начин се не може нарушити углед Војислава Коштунице, већ држава саму себе извргава руглу. [4]" Истина, нису академици измислили да постоји покушај да се Коштуница повеже са убиством Ћинђића, али то, барем за сада, није чинила држава. Радиле су то неки новинари, аналитичари, политичари, део невладиног сектора, боранија разне феле, али држава то радила није, јер да јесте, Коштуница би био или ослобођен оптужби, или у затвору, или у бекству. Или би процес био у току. А немамо ништа од тога. Додуше, рекло би се да држава има намеру да све те гласине испита, а по нашем мишљењу то би требало да буде у интересу свих оних који са атентатом немају никакве везе, а та им се веза у мањем или већем, или неформалном облику приписује.

Одбијањем и непоштовањем позива тужилаштва изриче се, недвосмислено, став о томе да се уставни поредак ове земље не поштује.

Истина, завера, или обична покривалица?

У саопштењима, на конференцијама за новинаре и другим јавним наступима ДСС, непрестано се понавља да се против ДСС води кампања коју предводи телевизија Б92. Та телевизија заиста негује својеврсан фанатизам у инсистирању на неким питањима и темама, бар онолико колико у ДСС негују „добру праксу“ давања лоших одговора. Када одговарају на питања, Војислав Коштуница, а и други из ДСС, углавном говоре о атентату. Криминалне афере у "Путевима Србије", за које је одговорна НС, бивши најближи коалициони партнер ДСС, као и Колубара, где је ДСС, изгледа, и те како уметала прсте, остале су некако по страни, као да у ДСС-у желе да, инсистирајући на тези о политичком прогону у случају оптужби за учешће у атентату на Ћинђића, са себе

сперу и одговорност за ове друге ствари. Али, да ли је то могуће?

Како то да се Велимир Илић одазива позивима правосуђа због "Путева"? Зашто Веља признаје, а Воја не признаје Тужилаштво? И више од тога, Велимир Илић, бранећи се, указује на могућу злоупотребу државних органа, али признаје да је кршења закона у "Путевима Србије" било [\[5\]](#) . У исто време, Коштуница и ДСС не виде проблем у својим људима из Колубаре. По њима је тамо, ваљда, било све у реду, укључив и ону 25-часовну дневницу у дану преласка с летњег на зимско рачунање времена...

Ми мислимо да је прича о умешаности Коштунице у атентат практично недоказива. И мислимо да Коштуница у то није уплетен. Спекулација о његовој умешаности последица је једног несретног сплета околности, као и пројекција различитих интересних и моћних група. Међутим, "Путеви Србије" и Колубара нешто су друго. У потоњем не само да постоји објективна политичка одговорност Коштунице, већ постоји и конкретна одговорност његових људи и партнера који су радили у тим предузећима, као и оних који су били у вези са њима, у смислу евентуалног извршења кривичног дела. Тачније, суд би требало да истражи све оне ноторне ствари из "Инсајдера", утврди чињенице и да казни лопове. Истовремено, зашто би априорно било искључено то да су можда неки људи из ДСС имали неког уплива и у оно највеће кривично дело? С намером, или без ње.

Јавно оптуживати Коштуницу за учествовање у планирању и извршењу атентата јесте монструозно. Свака тако адресирана оптужба, упућена било коме, монструозна је. Али и оптуживање Чедомира Јовановића и Бебе Поповића за исту ствар није мање монструозно, па су се у окружењу Војислава Коштунице тиме такође повремено бавили. Само суд има право да се бави таквим оптужбама, али сви ови који су помињани требало би, на првом месту, да исти тај суд поштују и уважавају – и да му се одазивају.

Да подсетимо, упоришна тачка обновљених оптужби против Коштунице јесте његова изјава у својству тадашњег

ДСС између прогона и предизборне пропаганде

Пише: Славко Живанов
петак, 25 март 2011 19:00

